

som Foredragsholder, skattede hans smukke, beaandede Sprog og frem for alt den sædelige Alvor, der lyste ud af hele hans Personlighed. Men der var ved Siden heraf noget mærkelig uberegneligt og ligesom lunefuldt ved ham. Man levede i en Art Frygt for ham, fordi man aldrig fuldt ud vidste, hvor man havde ham, fordi han aldrig var at formaa til at give en klar Redegørelse for sit Standpunkt overfor foreliggende Spørgsmaal ... en Svaghed i hans ellers saa mandige Karakter, som man havde søgt at forklare sig ved at opfatte ham som et dybt bevæget Stemningsmenneske, en tungsindigt gærende Aand, der ensomt omtumledes af Tidens stormfyldte Tanker.

Tilsyneladende uden at lægge Mærke til den Bevægelse, hans Fremkomst vakte, saa' han sig med et alvorsfuldt Blik omkring i Kredsen og gav sig til at tale.

Han begyndte med at sige, at han som sædvanlig med stor Tilfredshed havde hørt sin Ven Vilh. Prams Udtalelser, der vidnede om et aabent Sinds ildfulde Optagethed overfor Menneskenes store Livsspørgsmaal. Naar han ikke desmindre fandt sig beføjet til at fremkomme med et Par Modbemærkninger, var det, fordi han troede ... ja efter megen alvorlig Selvprøvelse var bleven fuldt over-